

Londýn, Anglicko, súčasnosť

Grace Quinnová mala veľmi rada svoju prácu v Cohenovej spoločnosti Convenient Storage Company. V skutočnosti to bola jediná vec, ktorá ju v tých dňoch naozaj tešila. Popri pletení a veľkom hrnčeku horúcej čokolády s kvapkou čerešňového likéru, ktorú si nalia-la večer, keď sa utiekala k jednému zo svojich obľúbených starých filmov. Mala rada klasiku. Ten pocit, keď sa dala unášať do sveta nostalgie a pôvabu, kde sa nikdy nič zlé nestalo, alebo sa to tak aspoň zdalo. Najmä muzikály s množstvom tanca. Ginger a Fred. Doris Dayová a jej pieseň *Whipcrackaway*. Bola veľkou fanúšičkou Doris Dayovej a jej sledovaním sa naučila veľa o rozvrhnutí času a presnosti, čo jej pomohlo zdokonaľiť si vlastné tanečné schopnosti. A tiež Gene Kelly. *Spievanie v daždi*. Nikdy ju neomrzelo pozeráť sa na to majstrovské dielo. Hoci jej absolútne najobľúbenejšou herečkou bola, samozrejme, legendárna Audrey Hepburnová vo filme *Usmie-vavá tvár*. Bolo to naozaj *Nádherné, kúzelné*, ako spievali

Audrey a Fred Astaire v scéne, keď sa plavili po rieke v areáli idylického zámku v Paríži. Pre Grace však to kúzlo nikdy nemohlo nastať, kým jej matka Cora, pripútaná na lôžko, nezaspala, čo sa v poslednom čase stávalo čoraz neskôr.

Grace si obula topánky, rozčesala si vlasy a potom si stočila medené kučery do praktického drdola, pričom sa potichu modlila, aby stihla vyjsť z dverí a odísť do práce, skôr než jej matka hore v spálni znova nezačne vykrikovať a žiadať ďalšie raňajky pozostávajúce z cereálií a chleba. Predtým jej už doniesla veľkú misku kukuričných lupienkov a dva krajce s maslom a džemom, no keďže nezohnala mimoriadne hrubý chrumkavý chlieb, ktorý si jej matka obľúbila, Cora si pýtala ďalší krajec, lebo vraj na nasýtenie potrebuje viac. A v poslednom čase ju často volávala, aby jej rozsvietila lampu hneď vedľa posteľe na nočnom stolíku, pretože, ako povedala, jej vlastná ruka, vzdialená od lampy iba milimetre, sa s ňou opäť zahráva. Len včera večer sa to stalo štyrikrát.

Ani teraz jej šťastie neprialo.

„Grace! Grace! Grace! Pre lásku Božiu, kde si?“ hromžila Cora svojím ťažkým írskym prízvukom, udierala vychádzkovou palicou o podlahu a nútila luster, visiaci zo stropu v obývačke, aby sa hojdal nad Gracinou hlavou.

Grace odložila kefu na vlasy. Oboma rukami sa chytila okraja kozubovej rímsy, zavrela oči, na okamih sklonila hlavu a zhlboka sa nadýchla, aby vzápätí vypustila dlhý výdych, pričom skúmala každé nervové vlákno svojej bytosti, hľadajúc v sebe aspoň štipku odolnosti. Bola unavená. Tak veľmi unavená. Keď opäť otvorila oči, pozrela sa do zrkadla a okolo zelených dúhoviek videla na bielkach

krvavé škvrny od nedostatku spánku. Jej svetlá, pehavá pleť vyzerala ešte bledšia ako zvyčajne, ak to vôbec bolo možné. Cora mala za sebou zlú noc a ona bola hore takmer do tretej ráno. Už tretí deň po sebe meškala do práce. Hoci bol jej šéf Larry veľmi chápvavý, aj on už mal svoje roky. A po vŕňajúcej operácii kolena nebolo pre neho ľahké robiť obchôdzky, chodiť po dlhých chodbách skladu, kontrolovať reguláciu teploty a tlačiť ťažké kovové vozíky späť na ich miesto vedľa výťahu. Áno, bol na ňu dobrý, preto najmenej, čo mohla urobiť, bolo prísť načas. Naozaj by nebolo spravodlivé nechať to všetko naňho.

V tých dňoch však nebolo nič spravodlivé, to si už dávno uvedomila. Ani voči Larrymu, ani voči nej. Ako by to mohlo byť spravodlivé, keď jej nikto zo súrodencov nepomohol? Cora mala štyri dospelé deti, no starostlivosť o ich mimoriadne náročnú matku zostala na nej, najmladšej dcére, ktorá s ňou žila sama. Nikto iný sem nechodil, okrem občasných návštev Gracinho najlepšieho priateľa Jamieho, s ktorým vyrastali spolu tu vo Woolwichi. Býval v radovom dome hneď vedľa a pracoval ako zdravotný brat v Nemocnici kráľovnej Alžbety. Zastavil sa u nich vždy, keď mal čas, aby pomohol obrátiť Coru, a za libru, ktorú mu zakaždým dala, jej kupoval stieracie žreby. Cora bola presvedčená, že deň jej veľkej výhry nastane už čoskoro. A keď ten deň príde, mienila „zamestnať odborného opatrovateľa a rezervovať si apartmán v londýnskom hoteli Savoy, kde vedia, ako sa veci majú robiť správne“.

Grace to už počula miliónkrát, a pravdupovediac, naozaj dúfala, že ten deň veľkej výhry nastane čo najskôr pre dobro ich oboch. Cora rázne zavrhla uvažovať o domove

seniorov, tvrdila, že pre ňu je vhodné len špičkové zariadenie, podobné päťhviezdičkovému hotelu, a do svojho domu nespúšťala žiadnu luzu, čiže cudzích ľudí, aby jej pomáhali, takže všetko zostávalo na Grace. A Grace vedela, že trpí pod náporom starostlivosti o matku a snahy udržať si prácu na plný úväzok, ale nevidela iné východisko. Najmä preto, lebo Cora odmietla, aby jej bol priznaný akýkoľvek príspevok na opatrovanie, a tak bol Grace príjem všetko, z čoho museli vyžiť. Grace sa pokúšala zapojiť do starostlivosti o matku aj súrodencov, ale tí sa odsťahovali alebo mali dôležité zamestnania v bankovníctve v londýnskej časti nazývanej City... skrátka, dôležitejšie ako jej práca v skladovacej spoločnosti v priemyselnom areáli v Greenwichi, kam to mala len desať minút cesty autobusom. Grace sa teda snažila, lebo nemohla svoju matku len tak opustiť, otočiť sa jej chrbtom, keď pre zdravotné problémy, ktoré sa zhoršovali vinou jej nadváhy, nemohla už bez pomoci ani opustiť vlastnú posteľ.

Cora ju potrebovala.

„Čo sa deje, mami?“ spýtala sa, keď vstúpila do Corinej spálne, takmer sa dusiac vzduchom hustým od vône konvalinkového púdro.

„Načo si ho kupovala?“ posťažovala sa Cora a zvrátila opuchnutú tvár.

„Ako to myslíš, mami?“ Grace prebehla očami miestnosť.

„Pozri!“ Cora zdvihla roh periny. Jej mäsité holé nohy, ruky a telo v nočnej košeli boli pokryté bielym púdom. Grace sa rozbúchalo srdce. Podľa pozlátaných stolových hodín na bielizníku bolo dvadsaťpäť minút po ôsmej a ona mala byť do deviatej v práci. Neexistoval spôsob, ako by to stihla vyriešiť – stiahnuť plachtu, pričom si

dávať pozor, aby matku otočila presne tak, ako jej ukázala opatrovatelka zo sociálnej služby, a potom vymeniť bielizeň posypanú púdom za čistú. A samozrejme, zmyť prášok z Corinho tela, kým nájde pre ňu čistú nočnú košeľu. Dnes ráno vytiahla zo zásuvky poslednú nočnú košeľu, zatiaľ čo predtým vložila do práčky dávku bielizne, ktorá bude pripravená na zavesenie, keď sa počas obedňajšej prestávky rýchlo vráti domov. Nemohla matku takto nechať celé dopoludnie. Cora už teraz chrčala od vdýchnutého prášku, pokožku mala mokrá od potu, a keby ju neumyla, potom by ju celé telo bolelo, čo by si vyžadovalo viac krémov a mimoriadne časté otáčanie, aby sa vyhla bolestivým preležaninám.

Zmierená s tým, že Larryho sklame ďalším neskorým príchodom, vytiahla z vrečka džínsov mobil a náhlivo mu našukala textovú správu, kým sa pustila do práce. Ak bude postupovať rýchlo a Cora splní jej pokyny, aby sa držala rukoväti zdvíhadla, kým ju prevráti na bok, mohla by mať šancu dostať sa do práce pred desiatou.

„Čo sa tu vlastne stalo?“ spýtala sa opatrne, pretože jej matka mala sklony k zúrivosti a to bolo to posledné, čo teraz potrebovala. Cora by potom odmietala spolupracovať a celá procedúra by trvala dvakrát dlhšie.

„Kúpila si nesprávny púder!“ obvinila ju Cora. „Povedala som ti, aby si kúpila ten dobrý *Marks and Sparks*, nie lacný z Pound Shopu. Keď som ním zatriasla, vrchnák spadol.“

„Ale prečo si sa pudrovala, mami? Veď som ťa napudrovala, hneď ako som ťa ráno poumývala v posteli,“ pripomenula jej Grace, keď začala sťahovať prestieradlo z matraca.

„Nie, to si neurobila.“